

και μ' ἐχαιρέτησαν πολλὰς
ψηλοκαπελοδούρας,
και Ἀόρδοι παραμέρισαν ἐμπρός μου τὰ περάσω,
καὶ ἔγὼ τὸς ἀθάλασα και μουλίθη τὰ ξεράσω.

Ἐπὶ Στάδιον τῶν Ἀθηνῶν
βροχή ραγδαία κορυνῶν.

Φ. — Κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῖς θαρρῶ πῶς εἶχαν φύγει
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσαν ἐκείνην τῆς Ἀγγλίας,
ἀπὸ τῆς ἑνὸς πόλεμος ἀληθινὸς ἀνοίγει
ἀπὸ πύκαλον παλλάδιον τῆς ζωῆς ἐνέκλειας.

Ἦσαν οὐκ ἔστιν νικητῆς, μὰ κι' ὅπως δὲν ἐνίκησε,
οἱ δάφνας και μυρσίνας,
Ἦσαν ὁ ῥεῖτης Πειραιεύς γὰρ τὰθλα φιλοεικίνησε
μαζὶ μὲ τὰς Ἀθήνας.

Ἐξιδος μεγάλης πνεῦμα στοὺς ἀγῶνας ἐπιπνέει
μεταξὺ τῶν νικητῶν,
ὅπως ἤρξαν κι' οἱ πάλαι πρόγονοί μας Ἀθηναῖοι
μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τότε τρέξιμο δοντοῦ
και γουρλόματα ματιοῦ,
τότε μένος, τότε μῆγος,
ποῦ νὰ πῆς και ποῦ νὰ μείνης.

Ἰσχυρίζεται, Περικλέτο, μὰ κορῶνα σ' ὅταν ἀέρα
και κατόπιν μὴ δεινότερα,
και κατόπιν ἄλλη τρίτη,
και κατόπιν σ' ὅταν κενὸν
ἔνα πλήθος κορυνῶν
συγκρούμενον συρίττει.

Τότε τρέχουν Ἀστυνόμοι,
τότε σπάζουν πλάταις, ὄμοι,
τότε σπάζουν και πολλὰι
τροπαιοῦχον κεφαλαί.

Τότε πλήθους συμφρυμὸς
και νηριῶν δδρυμὸς,
τότε κοπετοὶ μητέρων
και τροχάματα πατέρων.

Τότε πάταγος κορῶνας
κάθε φύλον ἀπειλεῖ,
τότε κάθε Γιανουμίνας
πρόσωρος ἀποβολῆ.

Τότε φεύγει κόσμος κλαίων,
τότ' ἐγέλασ' ἐπὶ πλέον
κι' ἡ γλαυκώπις ἡ Παλλάς,
και μὲ τὸσας κεφαλαὶς
σπάξει τότε κι' ἡ δική μου,
και φωνάζω τῆς πολὺ:
χαῖρα, γενεὰς ἀλιμιον
φιλοπόλεμος φυλῆ.

Εἰς θανμάτων ἐποχὴν
ἴδωμεν ἔξ οὐρανῶν
κι' ἀπροσδόκητον βροχὴν
βαρυγδοῦσαν κορυνῶν.

Ὁ Περικλέτος ἐν ᾧδῃ
τῆν Ἀνασσαν ξετροδοδετ.

Κοῖμα κοῖμα ποῦ δὲν εἶχες εἰς τὸ Στάδιον μας μείνει,
Ἀνασσα τῶν Βρετανῶν,
εἶταν πόλεμος ἐξήμε τὰ τροπαιοφόρα σμήνη
μὲ πατάγους κορυνῶν.

Τι κοῖμα ποῦ δὲν ἔμεινες, Βασίλισσα μεγάλη,
καμμὰ κορῶνα δυνατὴ γὰρ ἀσβλήθ' ἐπὶ κερράι,
γὰρ νύχης ὡς ἀνάμνησιν τοῦ φιλελλητισμοῦ σου
κανένα τραῦμα προσφιλεῖς τῆς χώρας τῆς ἐδμούσου.

Κοῖμα ποῦ μὲς σ' ὅταν ἐλλαιὸν τῶν κορυνῶν κλαυδοῦνα
κορῶνα δὲν ἐκτύπησε τὴν συγγεῆ Κορῶνα,
και δὲν θαρροστεράσασε μ' ἐμὰς ἡ Βρετανία
και τῶν κορυνομάχων μας διάτρητα κρανία.

Ἄδεις προσήσεις κι' ἀπὸ μὲ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Βάρδο...
κοῖμα τὰ φύγη, Ἀνασσα, χωρὶς κανένα τραῦμα,
ποῦ δειχνοτάτος τὸ θάλλεις θερμὰ σ' ὅταν Ἐδουάρδο:
πῆγανε σ' ὅταν πολλέθρον, ποῦκαι θανμάτων θαῦμα,
γὰρ νὰ ξανάλθης ἔπειτα σ' ὅταν Βρετανῶν τὴν γῆν
μὲ τὸσας συγκινήσεις,
μὲ θέας ἀναμνήσεις,
και μὲ κορῶνας ἰερὰς ἀτιμητον πληγῆν.

Ἄκου κι' ἐμὲ, ποῦ τῶν Ρωμηῶν τὴν φιλίαν ἀναρωτιζέω
και μ' ἔνα ῥίγος ἰερῶν σ' ὅταν Στάδιον ἐρρίγησα...
γκόνε σπῆθ', γκόνε σπῆθ'... ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πῆς ἐλίπεις
νὰ πῆς τὰ δέοντα γὰρ μὰς... ἐ πλέκων τὸ ὄρον, Ρήγησσα.

Καλὸ ταξεῖδι... πῆγανε στοὺς Ἀγγλους τὰ συχάσας,
γιατὶ μ' ἐμὰς, Βασίλισσα, ἔμπορει νὰ τὸς ξεχάσας,
κι' ὅς σὲ χλωμάζῃ κῆποτε μὴ θλίψης μωστικῆ
πῶς δὲν ἐπλήγασε και σὲ κορῶνα κλαυτικῆ.

Π. — Μὰς ἔργου, μὰς ἔργου, κι' ἐγὼ καλὰ τῆς τάπα,
κι' ἦχα βερμουτ' κι' ἐγίνηκα γὰρ τὸς Ἐγγλέζους τάπα.
Μὰ πῆς μου, Φουσολλῆ λαγὲ μὲ τὸς χυτὸς λαγῶνας,
πῶς μένεις ἀδιάφορος και κηρός σ' ὅταν ἀγῶνας;

Φ. — Ναί μὲν ὀργῆ κι' ἡ φύσις μου και πρὸς τὸς σείβους εἶπαι
κι' ἐπικροῦσι τὴν δοκίμην ἐρῆβαν ἀκαμάτων,
μὰ τῶν ψυχῶν ὁ γυμνασιατὰ νὰ προηοδῶνται πρέπει
κι' ἐδοχίμονες ν' ἀπολοιοῦσθον ἐκείνοι τὸν σαματῶν.
Χωρὶς τὸς πρῶτους γυμνασιατὰς οἱ σείβου τῶν ἀγῶνων
δὲν βγάζουν ἄλλο τίποτε παρὰ φυνάδας μόνον.

Π. — Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτο συμφρονῶ βεβαίως, Ἰσοκράτη,
και τώρα δέξου κάμποινας κορυνῶνας εἰς τὴν πλάτη.

Και καρπόδαεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γεώργιος Βούρβαρης, καθ' ἕνα νέος πράγματι λαμπρὸς,
ὅπου διεκπαιροῦναι τὸ πατριώτικον « Ἐμπρός »,
τὴν Εἰρήνην τοῦ Γιαννούλη συνελεύθη κατ' αὐτὰς,
κόρην ἐν τῆς Μικελίνης και μὲ κάλλος κι' ἀρετάς.
Ἐστεφάνωσαν Ἐλένη, σῶτρυος Σανθοπουλίδη,
κι' ἀδελφὴν Καλαποθάκη, ποῦ τὸν « Ἐμπερός » ἐκίδει.

Ἐδνε σ' ὅταν Καταστήματα τὰ φιλανθρωπικὰ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ δρῶντα γωσικὰ.
Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξέδωσαν κι' ἐρῆτος,
διερὸς πρὸς ἄλλους συνιστῆθ' ἑρῆτος, ὁ Περικλέτος.